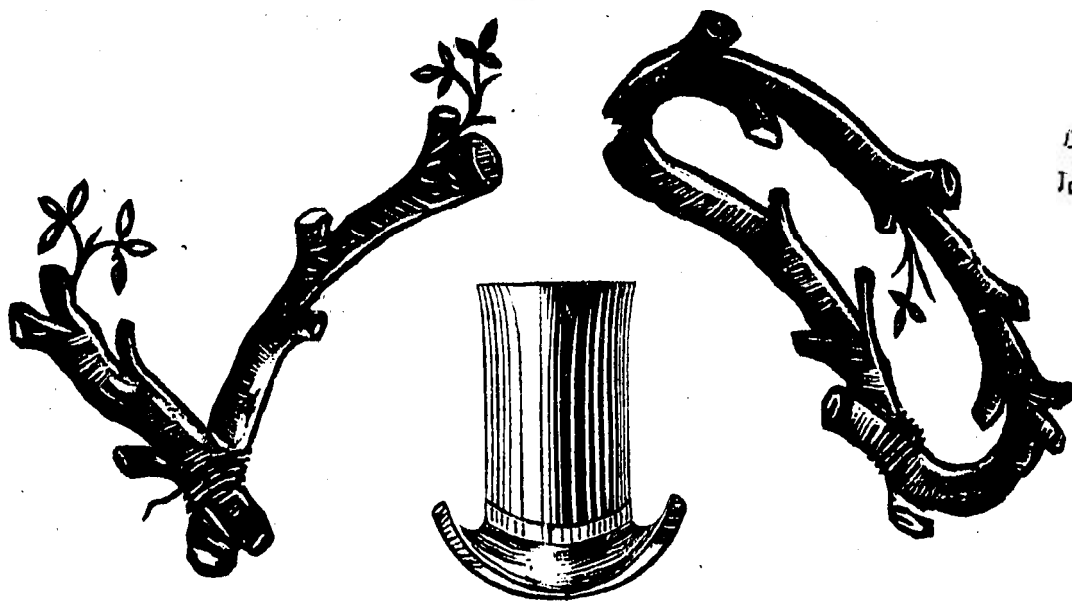

BIBLIOTECA MUNICIPAL
SOLER Y PALET
Lote Soler y Palet
Donativo de _____
Tarrasa _____

Organo de la Societat del mateix nom. Sortirà quant ho tindrà per convenient.

Com que no volém tenir cap mal de cap en portá 'ls llibres, no s' admeten suscripcions ni anuncis.

Cada número valdrá ó 'n farém pagá

DOS GALLS

Números atrassats, tres llufas.

DIRECCIÓ Y REDACCIÓ
a casa en
RAMON MINGUELL
CARRER DE SANT PERE

Per no equivocar-se, es l'única casa de Tarrassa que té set portes.
Entre mitg de la primera y l'última, hi ha un lleterero que diu Bombero.

Tothom pot ser barretaire.

No s' admet cap treball firmat ni escrit ab mala lletra.

Tampoch s' admeten citacions de cap mena.

Qui tingui mals de cap que se 'ls passi... y llestos.

LA ROSSA

Sabrán com ting presa una determinació tan irrevocable com funesta.

Se tracta d' un suïcidi moral ab acompanyament de castanyolas.

Penso casarme ó que 'm casin, que pel cas es igual y 'l disbarat lo mateix.

Ting vintiset anys, cap desperfecte físich á la meua persona, camino bastant dret, póрто pel á la cara y no ting un céntim. Crech que son condicions aquestas, que si bé no son per xifrá á cap dona avuy en dia, en cambi no son gens despreciables are com are.

Será rossa.

Avants estava per las morenas, pró de resultas d' unas quantas que la naturalesa, pródiga sempre en donar lo que poch li costa, ha tingut á bé férmén creixer mitja dotzena que no 'm deixan seure, que ni ab faldillas las puch ben mirá: las aborreixo del tot.

En cambi una rossa es un póu de sensacions!

Diguin lo que vulguin, una dona rossa, no paga llogué de casa y quatre duros diaris, es la felicitat elevada al cubo.

Me dirán que la bellesa d' una rossa es effmera y de poca durada y que totas las rossas pérden.

¡Alto aquí!

També pert un vestit si 'l renteu massa.

Tanquéula en una escaparata y tindreu rossa per molt temps, jo os ho abono: De no ferho aixís, tot se marceix y passa: rosses, blancas y morenas. Lo que tot aixó 'ns demostra, es que la seva sensibilitat es mes esquisita y aixó es lo que á mí m' engresca.

Per aixó li escullida rossa.

¡Si la coneixían!

Grassoneta com un pá de crostons, mes aviat alta que baixa, lo seu cabell es una troca de filám d' or y 'ls seus ulls, dugas estrelles arrancadas del firmament y posadas en aquella careta ovalada, fresca y aixerida, hont hi té un clotet á cada galta que mes de quatre vegadas mi proposat omplirlos de petons, sense pogué sortir-me ab la meua.

¡Ay rossa, del alma mia!

La vaig coneixe al Senyós lo dimárs de la próxima passada festa major y d' allavors ensá que no sossego. De dias, no s' aparta may del meu pensament y de nits, per conta de sumiá truitas com molts acostuman, jo somfo en ella y 'm desperto cruixit, malmés, abrassat al cuixí y ab una fám que m' arbola.

Nada, nada, estieh resolt á donar 'l cop de cap.

Si 'ns hem de suïcidar, val mes féus d' aquesta arma que no pas penjar-se.

Jo, ja 'm veig al costat de la meua rossa temps á venir; grave y mal humorat, com un que no sigui del Barret, ab una criatura á cada má que se semblarán tant á mí com un óu á una magrana, suñant com un bastaix, carregat de nafras, y ab lo cul apedessat; mentres ella, la dona, mes trempadeta qu' un pèsol, mes alegre que unas pásquias y riallera com ella sola, caminará al meu costat ab aquell déix de protecció que semblará que digui:

—¡Que 'm vas esser de burro!

Igual que mi trovés; un calsassas en tota la estensió de la paraula. ¡Semblaré 'l nyinyero!

Aixó, si no li passa pel monyo fer-me menjá cabrit á tot pasto y á totas horas.

No hi vull pensá.

Deixém venir los aconteixements per ells mateixos ya qu' estieh resolt á ferho.

Un dia d' aquesta semana la demano.

Esperaré divendres per ser lo dia més apropiat. Si hem de fé las cosas, ferlas ben fetas ó deixarho corra. Li triada guapa perque aixís tindré la ventatge de que varios me la buscarán y es probable que algú la trovi: allavoras, 'l suïcidi haurá sigut ab tota regla.

Si un dia per etzar trovéu pels carrers de Tarrassa un home sech pels sufriments y la gana, deixat y brut per la indiferencia d' una rossa, ab

barret de copa alta per amagar lo que del front li brota y ab cing ó sis criaturas totas de la mateixa alsada y que cap se sembla, seré jó y 'ls fills de la meva dona.

No 'm compadeixéu ni 'm uníeu llástima; clavéume quatre garrotadas, que bé las mereix, l'home que poguentsen molt ben s' enamo- ra d' una dona per casa-se y al cap de vall si casa.

C.

BARRETADAS

Han comensat á reunir-se las comisiones de sarssuèla y ball, y están que no sosségan per organisar la funció teatral y 'l ball de máscaras que tindrán lloch lo próxim Carna- val.

S' ha posat préu á una remesa de bailarinas vingudas fa poch de la California. La mostra que pel correo 'ns van enviar ha deixat del tot satis- feta á la Junta del Barret.

Deu fassi la gracia qu' arrivin to- tas sanceras, sinó farém un pá com unas hóstias. Ja 'ls hem dit que en los caixes (han de sabé que vénen molt

ben embaladas) hi posin un lletrero que diga «frágil».

Lo senyor Minguell ab aquella ama- bilitat que 'l caracteriza, ha ofert las magníficas y luxosas habitacions de son paláu, situat en lo carrer de Sant Pere, aixís com ha allargat trenta metros mes son preciós jardí, com- prant una colecció de micos perque ditas bailarinas puguin entretenir-se.

La afamada casa Vidal de Barce- lona, es la encarregada de decorar las habitacions del senyor Minguell y 'l jardiner municipal de la mateixa ciutat, senyor Oliva, es qui 's cuida d' arreglá la cascada, lago y sortidors del parque de casa en Ramón. Oportunament se repartiran vales é invitacions per seguir la casa, que es digne de ser visitada.

Ja veuen donchs los socis del Bar- ret que no dormim totas las horas que voldriam, sino que 's trevalla de ferm per presentar una cosa bona y lluhida.

Y sobre tot barato.

A l' empresari de las bailarinas li hem dit que 'ns quedariam tota la re- mesa, oferintli á trenta dos quartos la carnicera.

Han de sabé que las comprém á

pés, perquè jutgem que 'ns sortirá mes acomodo.

En vista de las queixas qu' hem re- but de molts pares de familia, hem suprimit la secció de epígramas.

Habent reconegut la Societat del Barret que eran un xich bruts, hem donat un rapapolvo al director del periódich que no 's va queixá de la festa.

Ja l' hauriam despedit, si nó que com que 'ns ho fá d' arrós, casi no hem gosat.

Si 'l paguessim, ja li hauriam dat 'ls quartos y las dimissorias.

Per sé un pare de familia, ja os asseguro que la sap molt llarga.

Si no se li posa freno, aviat hauría publicat 'l D. Jáume.

Si senten á dí que l' ex-president del Barret, l' Anton, ha perdut la ga- na, no ho creguin.

Son véus *voldtigas* qu' envejosas de la seva panxa, no tenen inconveni- ent en propagar falsas noticias.

Lo que fá, es que per are no ha crescut més, y aixó que 's posa *adob* á las sabates y 's canja cada dia.

Tot lo que pert d' altura ho guanya de gruixaria. Deu li mantingui 'l ventre.

OBSERVACIONS

Cosas bonas.

La salut.—Lo tréurer la rifa.—La Societat del Barret.—Lo patriotisme.—Lo crédito.—Lo viurer de renda.

Cosas dolentas.

Lo cólera.—Lo joch.—Los puros del estanch.—Los consums.

Cosas bonas per uns y dolentas per altres.

Las quiebras.—Lo casarse.—Lo retraiment.—La moneda falsa.

Cosas que no son bonas ni dolentas.

Los carbassons.—Los certámens.—Lo Brusi.—L' aigua calenta.

Cosas que fan sabi.

Anar mal vestit.—Enrahonar poch.—Patir de mal de cap.—Ser curt de vista.—Passejarse sol.—Fer mala lle- tra.—No afeitarse gaire sovint.

Cosas que fan tonto.

Seguir las últimas modas.—Menjar pá sucate ab oli.—Fer l' os per una noya.—Ballar bé.—Quilotar boqui- llas.—Anar sempre enguantat.—Por- tar lentes, tenint bona vista.

RATLLAS CURTAS.

LO GUERRER Y 'L BURRO

Qui tot ho vol....

Al morir lo marquès de la Badella, deixá á son únic fill per tota herencia, l' alhaja del castell, alhaja bella que del marquès la ciencia l' havia transformada en maravella.

Era la bella alhaja que deixava, un burro que á tothom ab goig distreya, tant esbelt y graciós, qu' enveja dava y tant macís 's veyá, que cap frare á n' el burro 's comparava.

Al véure'l son heréu, l' ira l' hi entra, tot son valor guerrer se l' hi concentra, busca per tot la mort segons discorro y al foradar-se 'l ventre com un avís del cel vá bramá 'l burro.

Com si del brám burrench la melodia tingnés per lo seu cor dolça armonia, vers al burro, abatut, prest s' atansava, y 'l véu ab alegría qu' alsant la qua amunt, natura obrava.

Més joh sorpresa! en mitj de sa amargura, trobá l' heréu guerrer per sa ventura que del detrás del burro y sense pena, sortia una cinquena.

dant á sa malaltia un xich de cura.

Cada jorn al matí, ja se sabia, la moneda ab afany ell recullia contemplantla ab la vista plaherosa, y ab ánima joyosa lo burro del seu pare benehía.

Aixó durá molt temps y com tot cansa, per véure si mes or lo guerré alcança, l' hi vingué certa idea malesturga y abusant de confiansa, á n' al burro doná una forta purga.

Ja ho crech; de bon matí fetas com trenas mitj hora va durá sortint cinquenas dringant qu' era un content movent faccessia, y per surti de penas com veyá aquell mar d' or, vinga magnessia.

Llavors ja no 's cuidá de res de casa, ja deixá arraconats casco y espassa y signé un vil cobart; y com gastava sense donarse brasa, donant xalapa al burro en or nadava.

Més lo burro ab la purga cada dia, com un mestre d' estudi s' aflaquia, y el guerrer per aixó, purgas y fora, y derrotxá á tot hora, fins qu' un jorn al matí 'l burro 's moría.

Véure lo burro mort y caure en basca vá sé dí *Amen Jesús*; fou la borrasca

qu'ell poch pensava que vingúes tan prompte
y menys no 's feya 'l compte
que finit l' animal, morta sa tasca.

Encar confia en Dén y á n' ell invoca,
y agafant son punyal sens obrí 'l pico,
lo ventre ha obert del burro, mes sols toca
la figura d' un mico
ensenyant al guerrer un pám de boca.

Y tronat y abatut, sense carrera
per no ser á lo menys guerrer de cera,
d' allavors en lo mon fén poca estada
puig qu' una matinada
se 'l vá trobá penjat d' una figuera.

Entenén eixa fáula? Jo discurre
qu' aixó es una vritat mes gran qu' un temple:
donchs del guerrer y 'l burro
per lo tant, ja ho sabén, prenén exemple.

A. DE G. Y R.

VEUS DE SAFREIX

Posém en coneixement de la societat que desde avuy endevant, tindrem establerta en los mitjos del local, una agencia de matrimonis gratis.

Se guardará reserva en tot y l' única cosa que podém fer, es publicá 'ls sócis y sócias que hagin tingut necessitat d' anarhi á ráure; per lo

demés, las operacions qu' allí tinguin efecte, no sortiran del districte.

Per are tenim set solteras en actiu servey, disposadas á casarse ab quí 's presenti, y una viuda ja entrada en anys ab dos noys que ja li han entrat á la quinta.

Animarse pollos y pollitas, animarse.

¡Ah! 'ns descuidabam dirlos que sols se tracta ab los interessats.

No s' admeten romansos ni géneros averiats.

A PEPETA

SONET

No mes per tu *Pepeta*, jo sospiro
no mes per tu *Pepeta*, he sospirat,
no mes per tu *Pepeta*, he delirat,
no mes per tu *Pepeta*, jo deliro.

Sempre qu' á mí 'm convé *Pepeta*, 't miro,
ab tot lo cor *Pepeta*, enamorat,
puig solzament *Pepeta*, l' ha fletxat,
ton pur amor *Pepeta*, que jo admiro.

Al contemplar *Pepeta*, ta hermosura,
per tot arrén *Pepeta*, 't somiaba,
y ton sorris *Pepeta*, era ventura,

hont de plaher *Pepeta*, jo gosaba;
y no 't dich mes *Pepeta*, que si dura,
de tant *pepetejar*, no puch dir faba.

H. MELICH.

La moda de portá polissón, ha sofert una petita variació.

Fins are s' ha vist que 's portan tots al detrás, donchs desde are, segons últims figurins, cambiarán de puesto y magnitut.

Serán una mica mes grans y 's portarán al devant.

— ¡Quina ganga! — dirán mes de quatre.

— Malorum — dirá algún pare de familia, — vetaquí una moda que 'ns obligará á obrí 'l ull y pendre de 'n tant en tant alguna *mida*.

Segons un diari de la capital, un personatge inglés, lord Carmoyle, ha tingut de pagá, en virtut de sentència judicial, un milló de rals á la actris senyoreta Tortascue, com indemnisió per no haber complert la paraula de casament que li habia donat.

Si aquest exemple tingués imitació en altres parts, algunas donas fóren milionarias.

Sobre tot á Tarrassa qu' algunas podrian tení cotxe, criá un parell de negres y mudá cada dia de sombrero que tant en boga está en portarne.

LA FONT DEL JAN XICH

Molt propet de ca 'n Aurell
hi há una font qu' á mí m' encanta,
sota un marge entre horts y vinyas
mongeteras y tomátechs,
rán de terra, entre un canyar
raija l' aigua regalada,
fresca, llímpia y cristallina
que dóna bó de mirarla.
Quant lo sol se 'n vá á la posta
y á mitja tarde s' amaga,
quin bé de Dén de noyetas
vân á la font á beure aigua!
Passant per la carretera,
tot es broma y tot gatzara;
las mares un poch detrás,
caminan ab molta páusa,
y las fillas, sense corra,
vân mes mes llengeras qu' un' áliga.
Morenetas aixeridas
d' aquellas que tot es ánima
foch als ulls, callia al cor,
y per tot créman y matan.
Noyetas de cabell d' or
y ullets blaus y blanca cara,
qu' es tot amor sa bellesa
ja que son verdaders ángels.
Alló es un desfet de ninfas
bonicas y enjogassadas
y qu' han nascut, de la espuma

com Vénus, de la mar blava.
Ab sas dentetas com perlas
vân trepcant l' *anis de frare*
saborejant sa boqueta
la dolsor que l' *anis* tanca.

May faltan joves atents
qu' á las noyas acompanyan,
y may faltan las rialletas,
paraulas d' amor... tan baixas,
que just las sentan las noyas
y no las sentan las mares,
y entre glopét y glopét
d' aigua fresca y regalada
si passa molt bé l' estona
y s' obté alguna esperansa.
En Jan Xich, amable sempre
tot ho nota y tot ho calla,
que mentres no li trepitjin
los rénechs ó bé 'ls tomátechs,
ja 'l tenim content y alegre
y mes trempat qu' unas pásquas
orgullós de podè di
que de tota la voltada,
no hi há font com es la seva
ni l' aigua mes fresca y clara
y qu' es la font del Jan Xich
la milló de tot Tarrassa:

A. DE GIRONA Y ROCHA.

DE LA VORA DEL FOCH

Una senyora va despedir á la criada, li vá pagá 'l salari, y la raspa, despres de contarlo, vá tirá una peseta al gos de la casa.

— ¿Qué significa aixó? — preguntá sorpresa la senyora.

— Res, senyora, que jo á ningú li quedo á deure res, y com que 'l gos es 'l que fá sis mesos que 'm neteja 'ls plats, 'l pago.

— ¿Ahont vas, Pura?

— Jove, no 'm motegi, jo no soch pura, soch pentinadora.

— Jo soch espanyol.

— No senyó, vosté es catalá.

— Home no sigui pesat.

— ¿No vá neixe á Catalunya?

— Sí, senyó.

— Donchs no es mes que catalá.

— ¡Vaya un modo de discorre! Si arribo á neixe en una estable, 'm diu que no soch mes que bóu.

Una senyora estava comprant carn á la taula d' un carnicé, y adverteix que pel detrás del taudell treya 'l morro un gos de Terranova.

—¿Es de vosté aquet gos?—vá preguntá al carnicé.

—Si, senyora.

—Y may se li menja la carn?

—¡Cá! no senyora. No mes fá que lleparla.

Entre dos joves.

—¡Qu' es estrany!—deya 'l mes Tenorio— que en aquest mont hi hagi mes donas qu' homes.

—¿Vols dí?

—Figúrat que per cada home, tocan deu donas: ab aixó calcula.

—Si aixó es vritat, ¿saps 'l que penso? que hi deu habé algun lladre que m' ha robat las deu mevas porque 'l qu' es jó, encare no n' hi vist mostra.

CANTARS

Si no fossis xata, bórnia,
manca, coixa y geperuda,
jo t' aseguro noyeta
que valdrías moltas unsas.

—¿Dius que vols portá las calsas
aixís qu' estiguem casats?
no ho creguis, que sent jo l' home
vull maná y vull remanar.

Si per cada petó, noya,
que jo t' hi fet á la cara,
mitj centímetro 't creixés
lo nasset, que tant m' agrada,
ab ell podrias encendre
la farola de la plassa.

Al Comers te vaig coneixe,
als Artesans, m' agradabas
y á n' als Senyós, una nit,
me vas doná la carbassa.

PANILLO.

RUM RUM

Alló que deyan que 'l torero *Lagartijo* 's feya jesuita, no ha resultat vritat ni molt menos.

Lo que ha passat es, que habent sapigut lo xibarrí de la última corrida de *bens* que s' ha donat á Sabadell, y 'l fi desastrós qu' ha tingut aquella plassa, diuen que vá agafá tal tristesa, que per aixugarse las llágrimas que com sigrons li rodolavan cara avall, necessitava set dotzenas de mocadors cada dia.

Enviá un telégrama á Sabadell, demanant datos de lo que habia sucsehit, quals datos y pormenors del fet, son capassos d' eterní á qualsevol que 's pentini á lo *pan* y *toros*.

La vritat que alló vá sé un rosari de l' Aurora, sense faltarhi las tradicionals *trompadas*, y 'ls no menos acostumats *ulls de vellut* y alguna qu' altre *cama esquerdada*.

Vamos á los toros
vamos sin tardar,
que juega y que grita
vamos á escuchar.

Efectivament: l' últim *badell* vá doná joch per quatre.

No mes 'ls dirém que mitja plassa vá quedá feta á bossins y l' altre vá aná á pará á trossos al *redondel*.

¡Olé, viva tu mare!

Sembla que no ténen pas gaire ganas de tornarla á fer ni adobá 'ls desperfectes.

Fan bé.

Lo que 'ls aconsellém, es que dels despercicis d' ella, n' aixequin un monument en lo mateix terreny que perpetui aquella memorable tarde, que si la cosa no vá passá á *mayores* fôu perquè Deu no ho volgué.

Que 's deixin de toros y de romansos y en tot cas, que fassin corridas de donas que no faltarán picadors ni primers espasas, capassos los primers de donar *picas recargadas* y algún *mete y saca* 'ls segons que daran l' opi.

Cara arrugada, unglas llargas
cos gruixut y nas d' óliva
mal génit y tafañera....
véus aquí la meva sogra.

P. PET.

Doném las mes espressivas gracias al diari inglés *Queen And Tzar* per haber reproduit en sas columnas, un article del nostre periódich.

Lord William Emery, director del antedit diari, en un atinat y ben escrit article (que no l' hem entés de cap paraula) despres de extendrers en varias consideracions, demana al govern de S. M. la Reyna Victoria, qu' estudihi la manera de fundá en la capital de Inglaterra una societat com es la nostre, ja que diu, y no s' equivoca, que es la flor y nata de las societats recreativas y benéficas que 's coneixen.

Duptém que la proposició del

Lord sigui escoltada. En un pais hont tant abundan las tabernas es imposible que surti res de bó.

Are, si fos algun altre *modus vivendi* que 'ns acabés de baldá, encare 's compendria.

PROBLEMA GEOMÉTRICH

Sapiguda la elevació de la xamaneya del vapor gran, la sombra que projecta, lo radi y circumferencia y sapigut lo pés de tota ella, se desitxa saber quants porrons de llet se necessita per fé un mató de quatre kilss de pés y dos centímeros de grui-xaria.

(Al primer qu' envihi la solució d' aquest problema se l' donarán quatre natas).

Ultima hora

Diuen que per are,
son vintydugas.....

(Senyor caixista, faigim lo favor de posarme dos rengles de punts suspensius).

Gracias.

Truéquese en risa mi dolor profundo
que haya un chiquillo mas, que importa al mando?

Imp. de Estrada, Miquel y C.^a, Nort, 40, Tarragona.